

Leda66os

K večeru bývá zima, červený šípeček bodne
trn do dlaně, dvě kapky skápnou k zemi
smísí se s hlínou, tím je smlouva
člověka a země sepsána.

Jsem sám
a nic víc než hvězda malého brouka,
obíhá kolem a vysává tu sladkou,
smrtí nasáklou krev.

Čtyři řezníci odsekávají mohutnými sekerami
plody mého mládí,
jejich arogance zalévá slzy večera,
propadají roštem kanálu
a více již o sobě neuvažují.

Kolik večerů jsem proplakal při svíčce,
stud svírá otěže marnotratníků,
pudy vysychají v saharském slunci uspokojení
a mrtvolný rozklad protéká mezi prsty
a lepí se na pokožku.

Óm. I tys' tu líbal onyx,
Omytý stůl i balon X.

Večerní tramvaje

Na výsost důstojné
jsou zimní jízdy
večerních tramvají

Jako by se vznášely
kousíček nad dlažbou
vyprázdňené
křižníky města

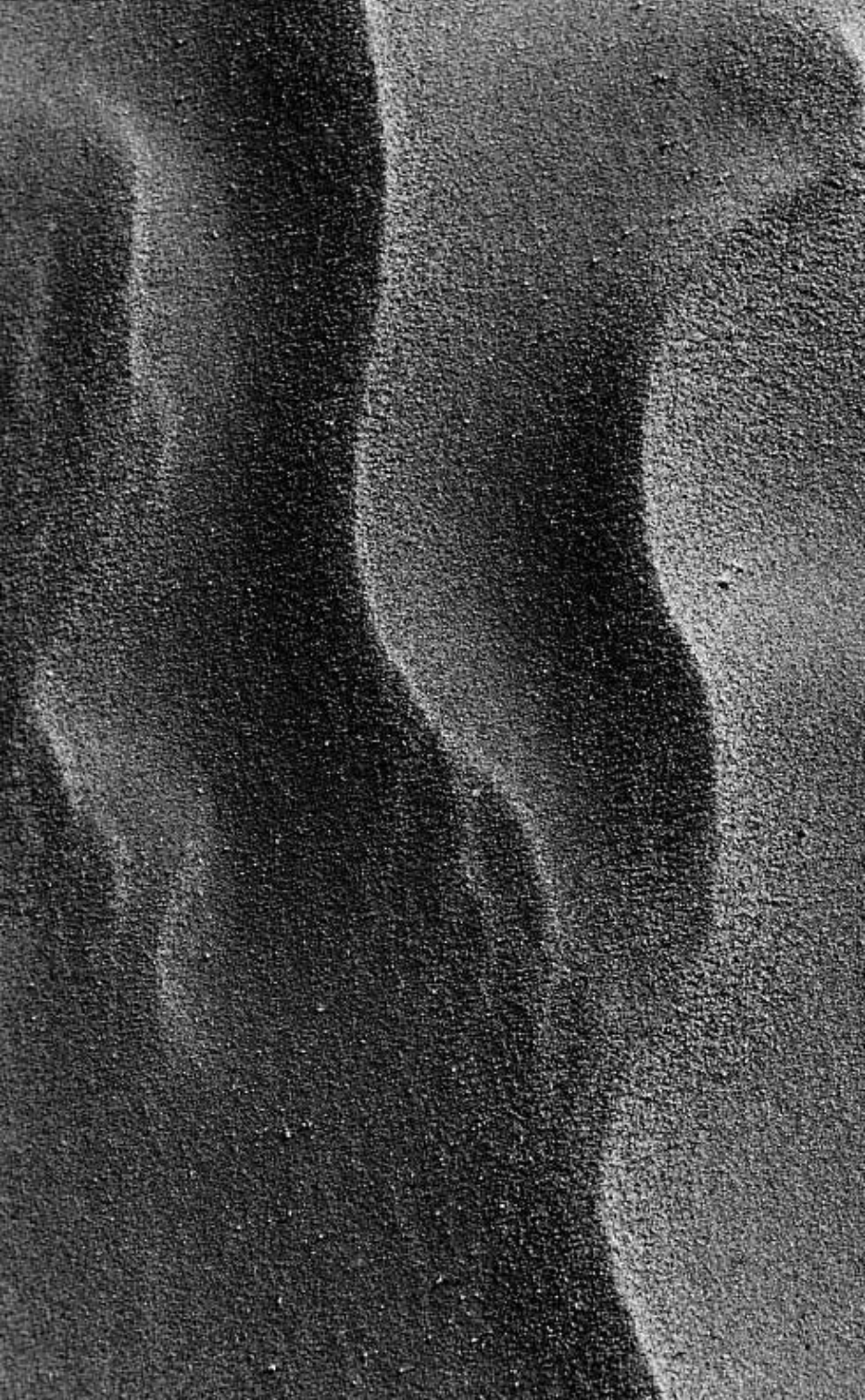
Mluvím jen o těch starých
s revmatem v zatáčkách
jejich posmutnělé tváře
už jenom promluvit

Den dlouhý byl
a rušný k vzteku

ale sunou
se
pomalu
Jen
nedat
najevo
nedočkavost

Já to však vím
co mumlají si zimou

dovozovendovozoven

Z neznámých důvodů

Bývá i krásný smutek

Jako když rozkrojíš jablko

Anebo nad veršem

Ivana Blatného

*Za branou přešlo z neznámých důvodů několik
chodců*

Olejová

Máš všechny barvy duhy
Jak olejová
Skvrna v kaluži
Jsem sametová
Čerň černé stuhy
Visící na růži

(z deníku zamilovaného řidiče kamionu)

Olejová

Máš všechny barvy duhy
Jak neonová
Světla v ulicích
Jsi věčně první
Já věčně druhý
Panna a orel na mincích

(z deníku zklamaného metaře)

Olejová

Mít všechny barvy duhy

V své básni vskutku?

Potřebujeme:

Půl kila smutku

Šťěstí dvě lžíce

Bolesti hrudku

(Možno i více)

Dva hrnky exhibice

Polevu ze zármutku

Hodinu pečeme

(z deníku stárnoucího básníka)

Olejová

30 dkg polohrubé mouky

15 dkg cukru

150 ml vody

150 ml oleje

Kakao

3 vejce

Prášek do pečiva

Hodinu pečeme

*(podle receptu Marie Bočkové
volně přebásnil Vít Boček)*

Olejové skvrny

Tvořím olejovou skvrnu

Tvoříš olejovou skvrnu

Tvoří olejovou skvrnu

Tvoříme olejovou skvrnu

Tvoříte olejovou skvrnu

Tvoří olejovou skvrnu

Umřít

Umřít —
a pak hned zdechnout.

Umřít,
a pak hned zdechnout —
tím já teď žiju.

Umřít
a pak hned zdechnout.
Rybička v akváriu.

Krev vytékající z útrob potkana
je klenba noci stříbrem protkaná.

Jsem mouchou ve své vlastní polévce,
jsem trnem ve svém vlastním oku.

Jsem vlastním okem
a jsem i trnem v něm —
Jsem.

Protáhnu podzim
ouškem jehly
a navléknu pro Tebe
náhrdelník z červených perel.

Přivítám svítání
se světlem na dlani
zář okru klopýtá
přes kvítka zavítá
potichá povítka
s myšlenkou na Vítka

posmutnělé stopy
rozkvétající drobnými kapkami krve
(jediným barevným krokem vpřed)
a jedna nenápadná
od invalidní hůlky
jako políčko pro figurku
Člověče nezlob se

pohlednice z hor
roztříštěný hrníček
Pozdrav z Krkonoš
smetený na lopatce

a mezitím
stopy na chodníku
zasype nový
sněhobílý dnešek

po dešti
sesbírat vůni spadaneho listí
v dlaních usušit
kapičky vody
navléknout perly na tkaničku od bot
a na zápěstí rezavým špendlíkem
vyrýt pár slov

jedna

podívej
kvete kámen
a rosa ve vlasech
když ji usušíš
prosí o ticho

dva

umírají pomalu
slyším jak je zasypávají
odpadky a jasmínové lístky

tři

když už nebolí
a omítka na talíři
chutná po větru

malíčkem okopávám hrudky hlíny
obzor protnutý ptačími křídly
se barví otazníky
a hoří do okrova
rtěnkou slíbanou z okraje papíru

mátové tápání zářím
a zaschlá slova pod jazykem

rovná a štíhlá těla
dávno zkamenělých lásek
vytesaných do věčnosti

kříže na hřbitově

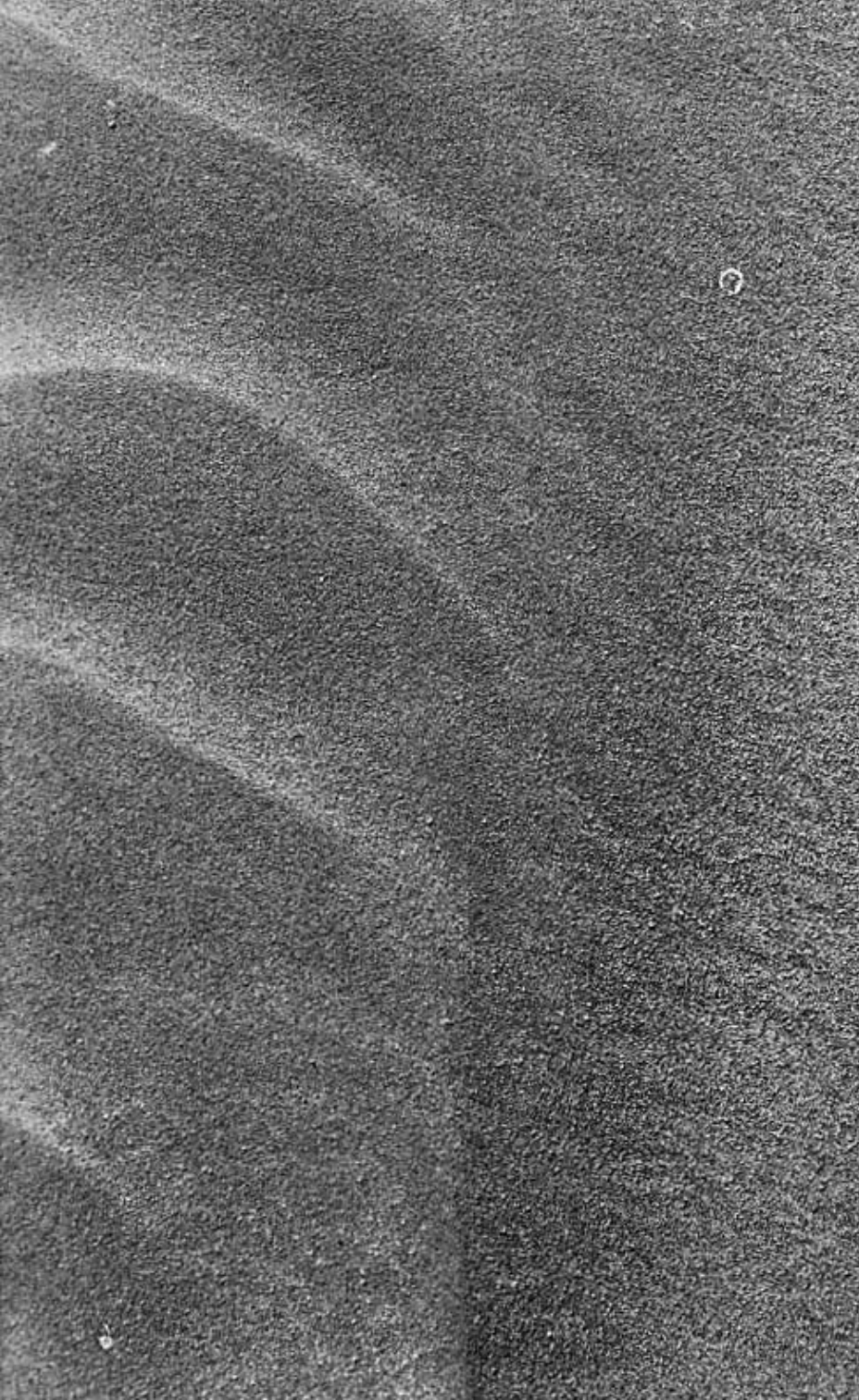
pohublé obrysy stromů
větvě hladící vítr
odrážejí zesláblé plamínky svíček
ozvěnu slaných slz a hořkých zvolání

obraz dokonalého souladu
obraz ticha obtěžkaného zmrzlými slovy
a nápisy pozlacenými zapadajícím sluncem

nad střechami ospalé chomáče vaty
a ty
nejlehčí z listů javoru
díváš se nahoru
kamsi za holé elektrické dráty

zmrzlými prsty vybírám něhu
z kožichu zajíčkům staženým z kůže
a na druhém břehu
(ty víš kdo tam může)
schovávám slova o hřbitovních zdech
a ospalý vzdech
za tichou modlitbu po prvním sněhu

skořicové obláčky
vůně perníku na bříškách prstů
přesycených doteky

Z pohledu seshora
asi někde z hor a
z pole jdu utíkám
oboustranně a do nikam

Žal nad shořelou knihou
tak z hoře louže jenom tak
vysávám stesk brčkem
po kapkách

The smooth movement of her body
jemně doplňují její vnady
je mně smutno tady
je zády.

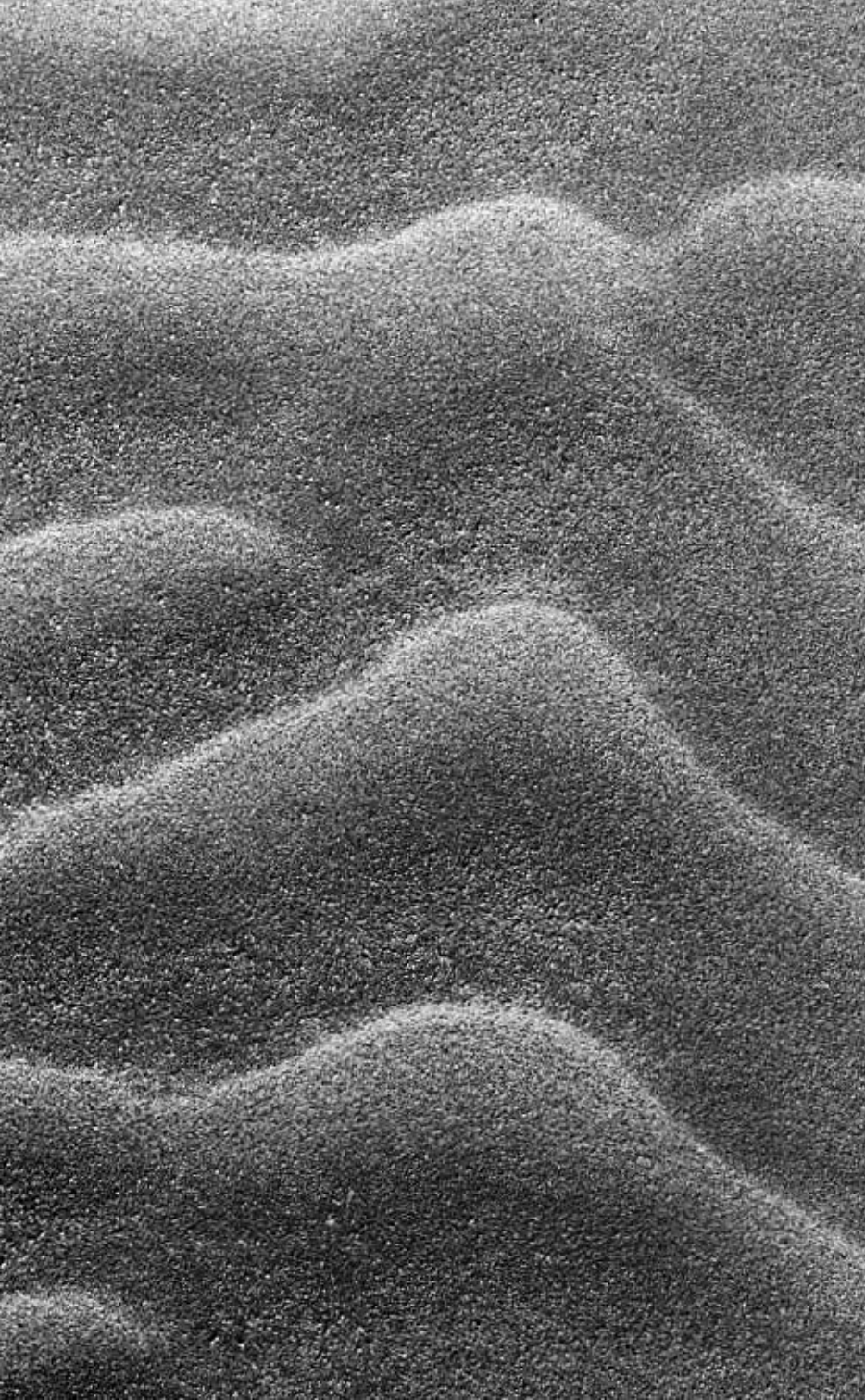
Ne že by to byly haiku, ale o stromech

Atlas bez listů?
Buk v zimě.

Modřínům od práce
vyrazily mozoly,
do nebe bolí.

A smrky nachlazený
házely šišky k zemi.
Au!

Ve vířivé vaně,
vrhám se na ně.

Ne že by to nebyly haiku, ale chybí stromy

Jen vůně máty.
Na nebi peníz vejpůl
zlomený, zlatý.

Tenounká nitka
tvého vlasu — mé básni
je na okrasu.

Tajemství za vším.
Z daleké tiché hory
jedno si snáším.

Samoten v českém
hájku — rozmarně skládám
japonské haiku.

Neříkali nic
hostitel, jeho host
a chryzantéma.

Dva sem přiletěli
dva odletěli
motýli.

Divná je cesta k Hanšanovi
nevyšlapaná, nevyježděná
dole zůstaly větry v údolí
vrchol se nad vrchol zvedá
tráva se rosou třpytí
ve větru borovice šumí.
Stále ještě nevíš?
Skutečnost se ptá stínu na cestu.

Verše

Přes štěstí vidění
tak slepý
přes dar slyšení
tak hluchý

Ve větru list v lásce sám
V tenatech pták v dešti zpěv
V růži červ v naději klam
V hrdle pláč v slovech krev

Přes štěstí vidění
tak slepý
přes dar slyšení
tak hluchý

Michal Urbánek(1980), plasmový fyzik, mistr fotbalových haiku a obdivovatel tučňáčích samiček. Proslýchá se, že žije a pracuje v největší doverské továrně na krabičky.

☞ 3—7

Vít Boček (1980), svobodný linguista, bezdětný historik, pasivní člen HLM. Žije a pracuje v Brně. Ve volném čase se věnuje jízdě na kole, na podzim sbírá kaštiny. Jednou bude možná zapáleným filumenistou.

☞ 8—15 & 45—49

Jan Bařinka(1984), muž, který vymárádoval Twin Peaks; zabývající se estetičnem a obecným jazyčnem; topící se v šedesátých letech a transpersonální psychologii; zastánce kvantově relativistického pojetí fyziky; utopený v postmoderním myšlení a obsesích Davida Lynche; ve volném čase špatně hrající šachy.

☞ 17—19

Tomáš Žnamenáček (1981), brněnský *chaux de smatneur*, mezinárodně uznávaný odborník na modro-zelené lesklé kamínky. Má rád kvarty, kohoutovické západy slunce a trasu trolejbusu x25. Ve volných chvílích umývá nádobí a uctívá Johna Coltranea.

☞ 21—22

Michaela Svobodová (1987), svobodná maturantka, zapálená violoncellistka a milovnice Mozartova Requiem. Ráda se v zimní podvečery prochází zasněženým městem, miluje Vánoce a nesnáší monotónní atmosféru boskovické Květné ulice, okurkový salát a prsty na nohou. Má panickou hrůzu z běžících žiraf.

☞ 23

Kristýna Sedláková(1988), jedna z mnoha nepovšimnutíhodných studentů boskovického gymnázia, ve volných chvílích bezvýznamná pianistka a básnířka (rovněž bezvýznamná). Má ráda mandarinky, jízdu vlakem, prázdné struny kontrabasů, ráda přehrabuje staré noty a znepráhňuje životy mnoha dalším lidem svojí přítomností. Neumí žehlit.

☞ 25–33 & závěrečný stromeček

David Březina (1980–2015), jenž slyší písčeni dun, tak jako všichni ostatní.

☞ 35–43

Oshima Ryota (1718—1787), japonský básník haiku, o němž se nelze ničeho dalšího dopátrati.

51—52

Chan-šan byl čínskej mudrc, kterýmu už začalo lízt velký město a celej svět krkem, a tak se vším najednou seknul a zašil se do hor ...

53

František Halas (1901—1949), významný moravský básník, autor několika básnických sbírek. Jana Čepa oslovoval v dopisech „Jeníku“. V básni *Staré ženy* zapomněl postihnout třídní aspekt stárnutí, a tak musel S. K. Neumann napsat báseň *Staří dělníci*.

55

Typografie a ilustrace: David Březina

Fotografie: Ladislav Březina

<http://ledaccos.davi.cz/>

Brno, prosinec 2005

v
tichu
rozložené
paprsky zvuků
nařasená nádhera
z úst
stoupají
opatrné duše
opadaných hvězd
vidíš
vůně skořice
rozpálených tváří
sklenice vylitého vína
a nad tím vším pokorně vraždí
letošní
vánoce